

Sárospatak, 1916. január 13. – Budapest, 1968. szeptember 2.

Apja kisiparos volt. A Sárospataki Református Teológiai Akadémián végzett, majd 1937-ben letette a lelkészképesítő vizsgát. 1937-1938-ban a halle–wittenbergi egyetem teológiai karán tanult, majd 1941-ben a debreceni Gróf Tisza István Tudományegyetemen magyar–latin–görög szakos tanári és bölcsészdoktori oklevelet szerzett. 1941-től a sárospataki református gimnázium rendes tanára, majd 1942-ben falusi református lelkész volt. 1943-tól a keleti fronton tábori lelkészként szolgált, 1944 elején hadifogságba esett. A fogolytáborban antifasiszta propagandamunkára jelentkezett, a Vörös Hadsereg által kiadott Magyar Újság szerkesztőségének volt munkatársa 1944. szeptember-decemberben. 1945-ben belépett a Magyar Kommunista Pártba, 1945. februártól a Honvédelmi Minisztérium nevelőosztályának vezetője, majd a HM politikai főcsoportfőnök második helyettese. 1951. februárban kinevezték a népművelési miniszter első helyettesévé. 1954-ben választották meg a Hazafias Népfront Országos Tanácsának főtitkárává, majd 1955-től a Petőfi Irodalmi Múzeum igazgatója volt. A Nagy Imre körül csoportosuló pártellenzék tagja, az 1956-os forradalom és szabadságharc ideje alatt a miniszterelnök mellett tartózkodott, 1956. november 4-én ő is a jugoszláv nagykövetségre menekült, majd a romániai Snagovba hurcolták, 1957. áprilisban szállították vissza Magyarországra. 1958. június 16-án a Nagy Imre-per hetedrendű vádlottjaként nyolc év fegyházra ítélték. 1960. április 1-jén egyéni kegyelemmel szabadult, 1963-ig a budapesti XIII. kerületi Közért Vállalat tervelőadója volt, majd haláláig a Pest Megyei Levéltárban a helytörténeti krónikaíró-mozgalom egyik vezetője. 1989. július 6-án rehabilitálták.